

Најлепше приче из Хиљаду и једне ноћи

Препричала Стефанија Леонарди Хартли

Превела
Дијана Радиновић

The background illustration depicts a night scene. A bright crescent moon is visible in the upper left. A white dove is shown in flight, carrying a bundle in its beak. The scene is set against a dark blue sky with a cityscape featuring domes and minarets. In the foreground, there are silhouettes of people looking out from a balcony or window.

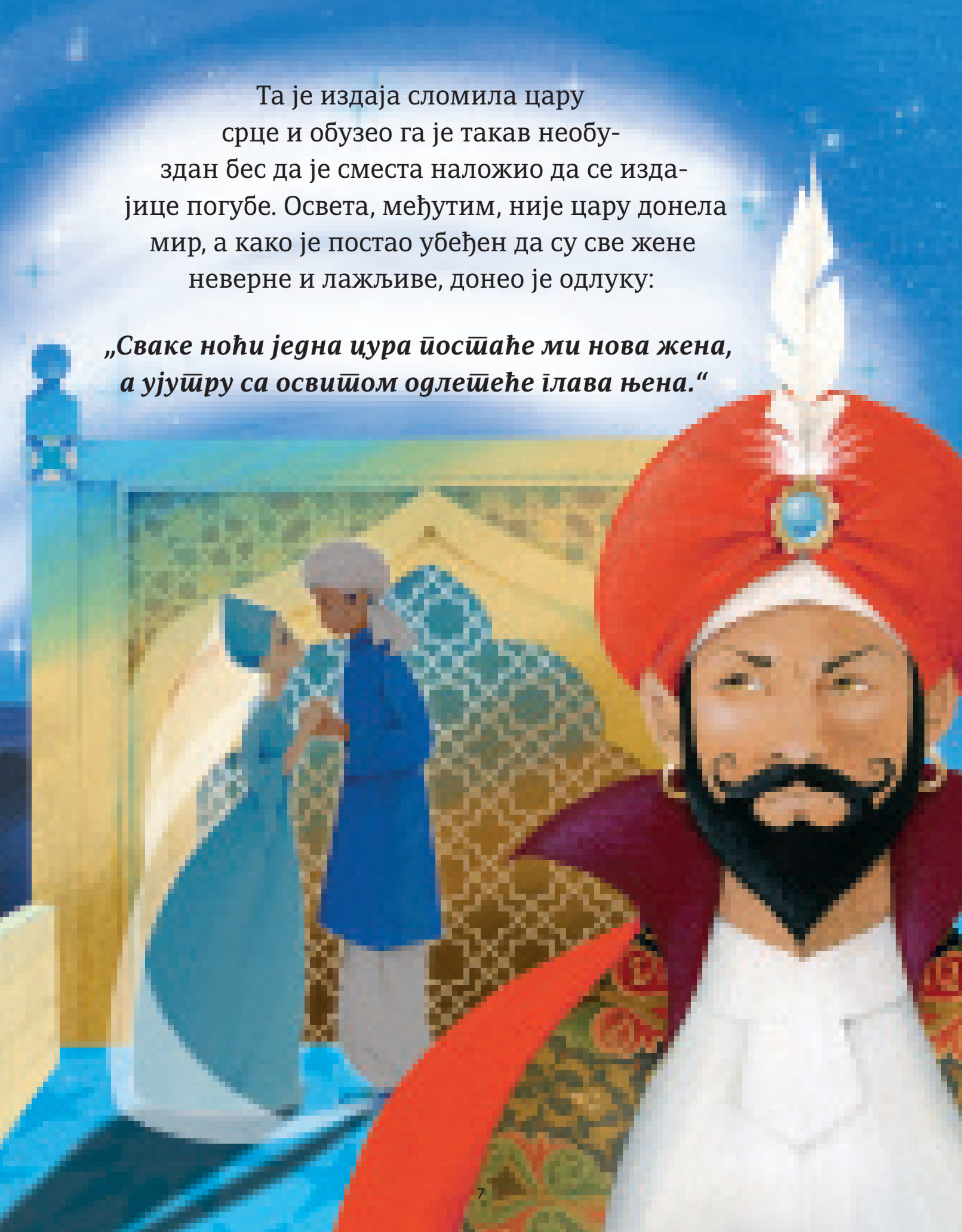
Трича о Шехерезади

Илустровала Патриција Манфрои

У давна времена, у Персијском царству, вољени и поштовани цар Шахријар владао је својим поданицима правично и великодушно. Имао је жену коју је силно волео, али она му нажалост није узвратила љубав. Једног кобног дана цар се неочекивано раније вратио из лова и затекао жену у наручју другог човека.

Та је издаја сломила цару
срце и обузео га је такав необу-
здан бес да је сместа наложио да се изда-
јице погубе. Освета, међутим, није цару донела
мир, а како је постао убеђен да су све жене
неверне и лажљиве, донео је одлуку:

*„Сваке ноћи једна цура постојаће ми нова жена,
а ујутру са освиштом одлећеће лава њена.“*

Црн вео жалости и страха обавио је цело царство: сви родитељи женске деце стасале за удају страховали су да ће им ћерке бити одабране за царске невесте. А како нико није знао докле ће та трагична одлука важити, чак је и рођење девојчице постало жалостан догађај за породицу. Прође тако неколико година и напослетку на двор стиже прекрасна Шехерезада, најстарија ћерка великог везира. Осим што је била прелепа, Шехерезада је била и веома начитана, па је својим причама очаравала све који су је слушали.

Шехерезада је била очева мезимица, па се велики везир запрепастио кад му је ћерка, решена да заустави покољ царских невести, саопштила своју одлуку:

*„Цару ја ћу жена биџи,
грује цуре ћу сѣасиџи.“*

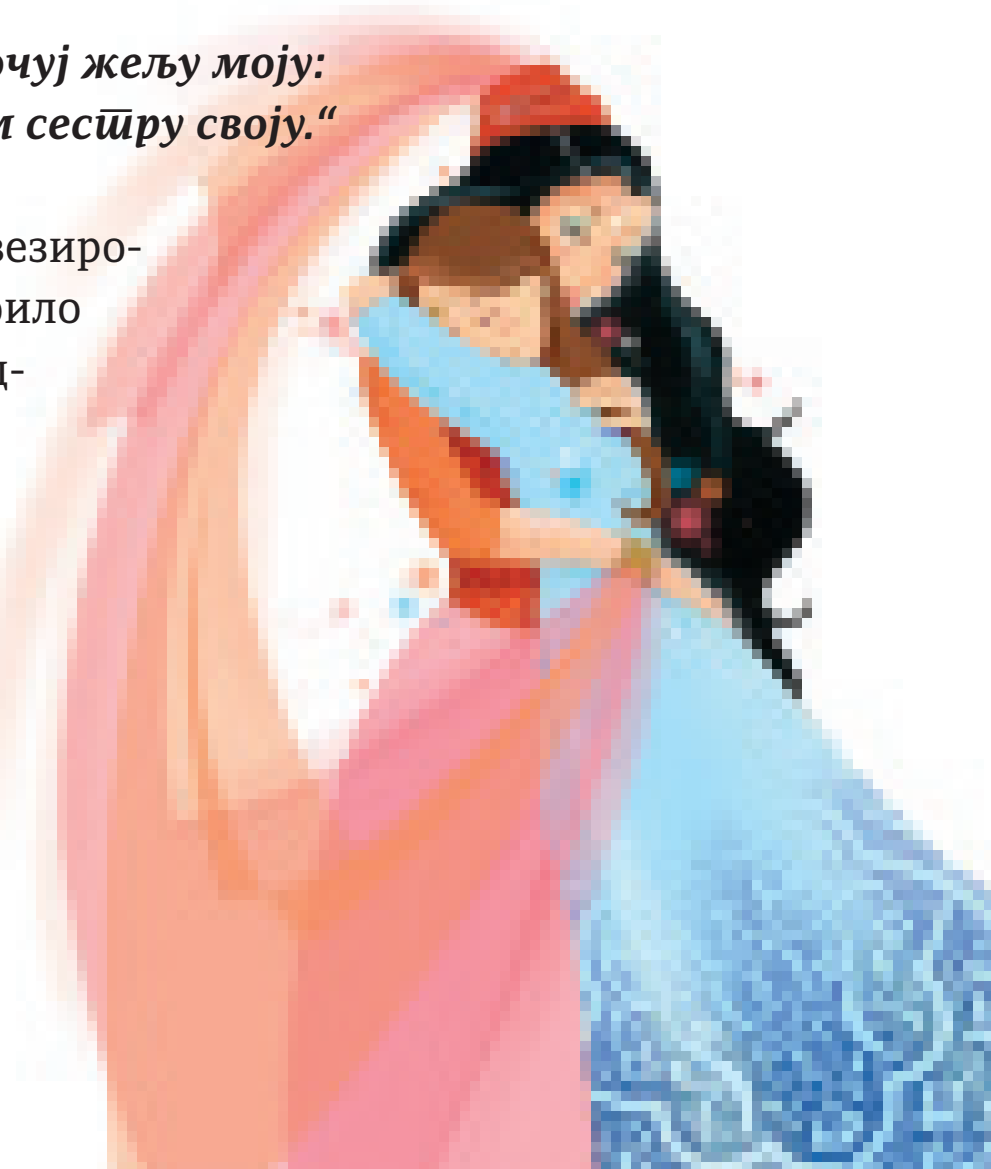
Иако је отац упорно покушавао да је одговори, девојка није одустајала од свог наума и толико је навалила на оца да је овај на крају попустио и пристао да је понуди цару за невесту. Цара сместа опчинише девојчина лепота и њене паметне очи, па је пристао да се њоме ожени, али ју је упозорио:

***„Чуј ме: нећеш себе сīасīи,
и шѐби ће ілава ѧасīи!“***

Шехерезада није погазила своју реч, па је после неколико дана прослављена свадба. Увече, кад ју је цар упитао која јој је последња жеља, она му каза:

***„Госīодару, ѧочуј жељу моју:
хшела бих да видим сесīру своју.“***

И тако је најмлађој везировој ћерки Дуњазади било допуштено да још једном види Шехерезаду. Млада је девојка кроз сузе замолила старију сестру да јој још једном, последњи пут, исприча неку од својих предивних прича.

Цара то заголица, па пристаде, а Шехерезада поче да приповеда својим благим и умилним гласом. Цару се њена прича силно допала, пошто је била о љубави, верности и храбрости, у шта он готово уопште није више веровао откад га је жена преварила и издала. Делом што је пожелео да чује још неку причу, делом што му се у срцу већ распалио плам љубави према Шехерезади, тек цар одлучи да је још једну ноћ остави у животу, па још једну и још једну... и тако хиљаду и једну ноћ.

Кад је испричала и своју последњу чаробну причу, Шехерезада напослетку упита мужа:

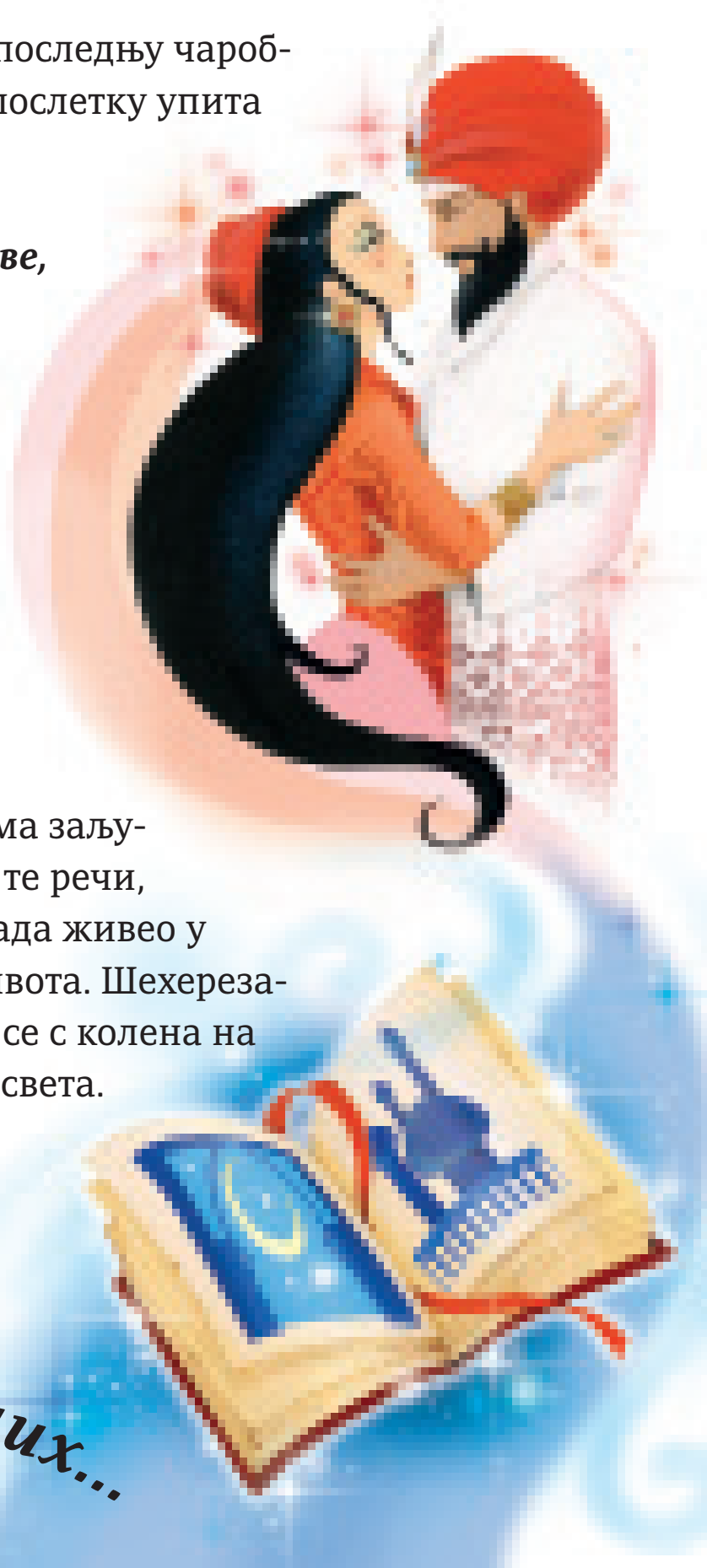
**„Да л’ још мрзиш жене све,
гајеш да се њојубе?“**

Цар јој се на то нежно насмеши и рече:

**„Мила моја њолубице,
збрисала си мржњу сву,
срце си ми заробила,
исњунила љубављу.“**

Шехерезада се дотле и сама заљубила у цара, па га, чувши те речи, нежно загрли. Пар је од тада живео у срећи и слози до краја живота. Шехерезадине приче преносиле су се с колена на колено и пронеле широм света.

Ево најлејших...

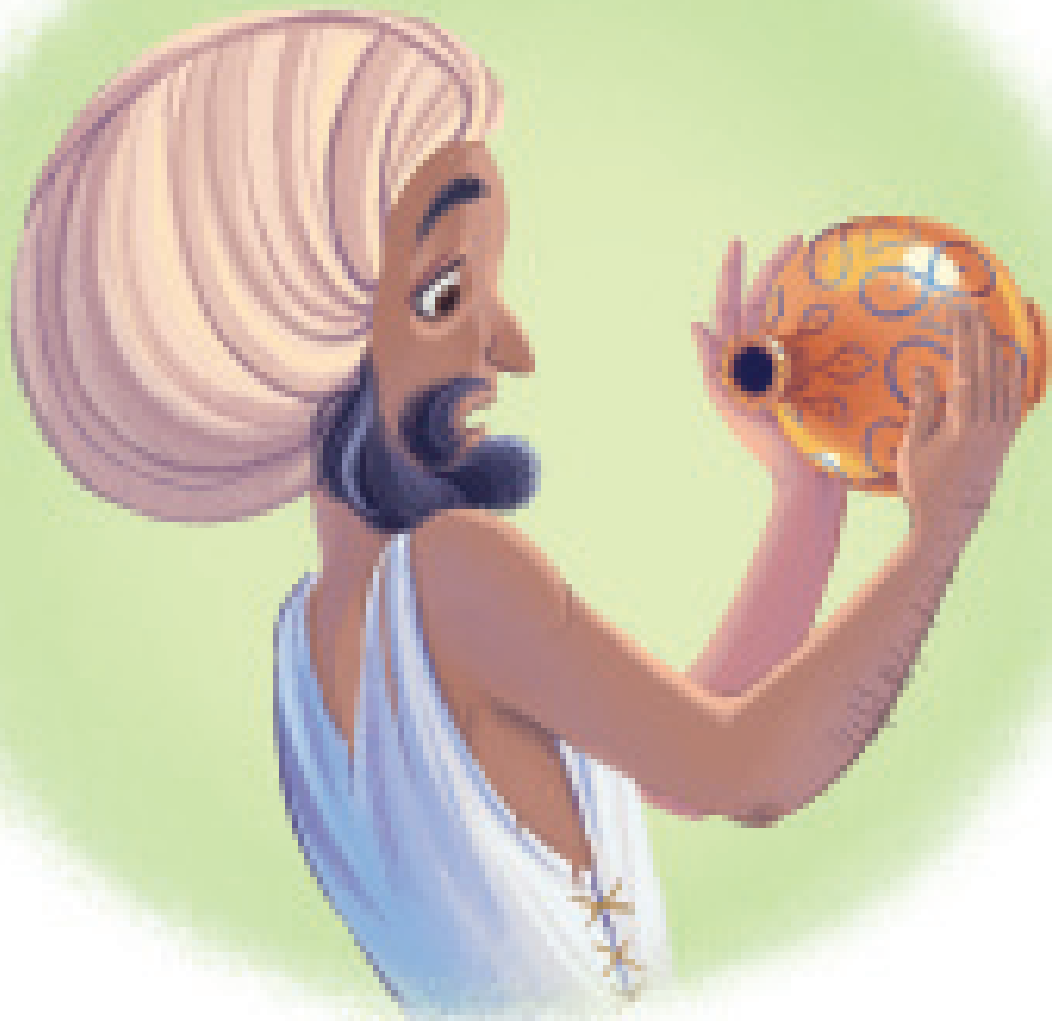
Прича о рибару и духу

Илустровала Сумити Колина

Некада давно, у једној далекој земљи, живео један сиромашан рибар који је једва успевао да прехрани жену и децу. Једне ноћи исплови он на пучину да лови рибу. Три пута је забацио мрежу у море и ниједном није уловио ништа; вадио је само алге и камење. Таман је хтео да одустане и врати се у луку, но ипак одлучи да покуша још једном. Кад је повукао мрежу, она му се учини врло тешка. „Мора да сам уловио на стотине риба!“, каза рибар себи смешећи се од ува до ува, но кад је извадио мрежу, виде да у њој нема ничег сем бакарне боце затворене чепом. „Па, нећу моћи да је поједем, али бар ћу је продати на тржници“, помисли рибар.

Како је боца била врло тешка, рибар помисли да се у њој можда крије неко благо, па скину затварач и накресну боцу. Из ње поче да се извија плавичасти дим.

Рибар се силно разочара, но убрзо га ухвати страх кад дим, уместо да се распрши, поче да се згушњава, а из њега се створи огроман дух!

*„Да си мене раније њусџио,
сваку бих џи жељу исџунио.
Небројено блајо мојох да џи дам,
а сад смрџи џи следи – за џо крив си сам!“*

заурла дух, бесан што је тако дуго био заточен.

Рибар паде на колена и стаде да преклиње духа да га поштеди, али кад виде да га његове молбе нису дирнуле, он реши да покуша другачије и каза:

***„Ти у ову боцу ниси мојо сѣаши,
ако сѣварно можеш, чик се у њу враши!“***

**„Сџајем, нејо! И џо цео!
А не само један гео!“**

продра се дух још бешњи.

**„Душе, ил' џокажи
ил' не шири лажи!“**

захтевао је рибар. Дух се на
то претвори у облак плавича-
стог дима и нестаде у боци.

